

Intredepreek (tekst 2 Kor. 4: 3-7) op 8 januari 2006 gehouden in De Gereformeerde Kerk te Zwolle e.o.

Ds. S. de Marie

Liturgie:

Ps. 63: 1, 2

Ps. 63: 3

L 2 Kor. 3: 5, 6; 3:17-4:18

T 2 Kor. 4: 3-7

Ps. 68: 2, 8, 11

Ps. 27: 3, 7

Gez. 30: 2, 4, 6

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Voor de wereld waarin we leven is het geloof iets heel bijzonders geworden. En dat geldt nog meer voor de kerk. Iets voor een open luchtmuseum. Toch zal de postmoderne mens nog zeggen, vreemd die kerkmensen, maar tenslotte moet iedereen zelf weten waar hij of zij zich lekker bij voelt. Maar wanneer je dan aankomt met de pretentie ware kerk van Jezus Christus te zijn, dan worden de mensen geïrriteerd. Dan zullen ook christenen zeggen: waar haal je die hoogmoed vandaan, te denken dat jij de waarheid in pacht hebt. Kijk eens naar jezelf. Wat een klein groepje. Wat stelt dat nu voor zo'n splinterkerkje? En dan die eredienst van jullie, zo saai en passief, zo'n lange monoloog van een preek, zonder dat er nu bepaald iets spectaculairs gebeurt. Nee, als je nu werkelijk de mensen van vandaag wil bereiken moet je het echt anders aanpakken. De mensen willen spektakel, ze willen iets zien, iets dat ze pakt. De kerk moet aantrekkelijk zijn ook voor de mens van deze tijd. En dan die voorgangers. Eén emeritus en een art. 8 dominee. Wat kan je daar nu van verwachten. Wat verbeelden jullie je wel?

Broeders en zuster, het zijn in wezen dezelfde vragen waar de gemeente te Korinthe mee worstelde. Is het evangelie nu echt zo bijzonder? Is Paulus als apostel eigenlijk wel acceptabel, heeft hij nu de waarheid in pacht? Is hij als redenaar eigenlijk niet ver onder de maat? Heeft zijn boodschap wel aantrekkingskracht? Sluit hij zich wel genoeg aan bij de wereld waarin ze leven en denken. Is hij niet wereldvreemd? Nee, dan zijn er wel andere leraars, die veel beter in de smaak vallen.

In zijn brieven aan de Korinthiërs gaat Paulus daarop in. Niet om zichzelf als persoon op te hemelen. Maar omdat hij ziet dat in al die aanvallen op hem zijn ambt, ja de bediening van het Woord zelf, wordt aangevallen en bedreigd.

Bij de inzet van zijn eerste brief laat hij al direct zien dat het evangelie van het kruis voor de wereld op zich geen enkele aantrekkingskracht heeft. Het evangelie van een gekruisigde Christus is voor Joden zelfs een aanstoot, en voor heidenen een dwaasheid.

En wat de komaf en de status van de gelovigen betreft: het zijn inderdaad niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken. Maar is dat op zich hopeloos? Integendeel, zegt Paulus, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen.

En dan verdedigt Paulus tegenover allerlei kwade praatjes over hem, zijn handelwijze en vooral zijn prediking. Want dat laatste wordt bedreigd. Die prediking van Gods Woord daarop is steeds de aanval van de satan gericht, ook toen in Korinthe.

In het gelezen gedeelte uit de tweede brief komen 2 lijnen bij elkaar.

In de eerste lijn wijst Paulus als apostel en prediker alle grootsheid, roem en eigendunk m.b.t. zijn persoon af. Bij de verkondiging van het evangelie moet alle aandacht juist gericht zijn op de Here zelf.

In de andere lijn laat hij zien hoe mooi en heerlijk dat door de wereld versmaadde evangelie in werkelijkheid is. Van de hoogste orde en van levensbelang.

In onze tekst komen deze beide lijnen samen: de schat en de schatbewaarder, waarbij alle nadruk weer komt te liggen op God zelf als de gever van die schat.

Ik mag u Gods Woord verkondigen onder het thema:

“De schat in aarden vaten”

Er zijn vier punten

1. Wat is die schat?
2. Voor wie is die schat (voor wie is hij)
3. Waar vind je die schat? (waar vind je hem)
4. Wat heb je aan die schat? (wat heb je eraan?)

1. Wat is die schat? We zouden eenvoudig kunnen zeggen: dat is de prediking van het evangelie. Maar waarom dan die intrigerende omschrijving “schat” gebruikt. Een schat is toch iets dat een heel grote aanspraak doet op ons verlangen. Het is iets heel moois, iets heel bijzonders, dat we graag zouden willen bezitten. We worden er door aangetrokken. Nu dat maakt Paulus toch wel duidelijk als we lezen wat in de tekst over die prediking staat.

Daar wordt gesproken van het schijnsel van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld van God is (vs 4). Vervolgens van het prediken van Jezus Christus als Here, als Kurios (vs 5). En tenslotte zegt vers 6 ervan “Want God, die gesproken heeft Licht schijne uit de duisternis, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus.”

Laten we eerst bij dat laatste vers stilstaan. Daarin horen we dus dat de heerlijkheid van Gods scheppingslicht in verband gebracht wordt met de heerlijkheid van Gods herschepingslicht. Schepping en Kerst: ze komen hier samen als wonderen van God die zijn heerlijkheid ten toon spreiden. Zoals het licht schijnt uit de donkere duisternis bij de Schepping als eerste Scheppingsdaad van God, zo ziet Paulus bij zich en zijn medewerkers het licht van de gekomen en verheerlijkte Christus in hun harten schijnen. Ook dit weer als wonderlijke daad

van diezelfde God. Bij Paulus is dat heel zichtbaar geweest op weg naar Damaskus toen hij overweldigd werd door het licht van de verheerlijkte Christus. Daarbij kwam hij tot bekering op bijzondere wijze, en zo mocht hij apostel van de Here Jezus worden. En wat voor Paulus en zijn medewerkers wordt gezegd dat mag weer worden herkend bij andere predikers en hoorders van ditzelfde evangelie der heerlijkheid. Niet zoals Paulus gaat dit gepaard met een zichtbaar licht, maar daarom is het nog wel een goddelijk licht. En een even groot wonder van genade en kracht. We zien dat licht in ons zondig en donker hart zich een baan breken. Wij worden allemaal verlicht met de kennis van de heerlijkheid van God.

Dat verlichten is dus een soevereine daad van de Here. Een daad van zijn welbehagen. Geen verdienste van onze kant, maar pure gunst van Gods kant. Een machtige scheppingsdaad. Zo heeft God ook zijn geliefde Zoon gezonden, het licht van de wereld. Tot verlossing van de zondemacht, redding uit de macht van de overste der duisternis, de satan. Hij zond in zijn welbehagen zijn Zoon om de schuld te dragen van hen die hij heeft uitverkoren.

Door Christus' komst op aarde, door zijn lijden en sterven, laat God zich aan zijn kinderen weer kennen. Zo mag bij erkenning van hun ellendig zondig bestaan, het licht van Christus' verzoenend werk worden ontvangen en omhelst. Dat licht schijnt in hun hart. Dat verandert een donker zondig hart in een verlicht hart, dat God weer wil dienen. Christus dringt met Zijn Geest harten binnen. Ze mogen in Christus weten wie Hij is. Hoe heerlijk Hij is.

Maar wat zien we daar nu van. Nu die heerlijkheid van God is hier al in wat Hij ons toont van zichzelf: Zijn almacht, zijn majesteit, zijn goedheid, zijn barmhartigheid, maar ook zijn heiligheid en rechtvaardigheid. Dat komt allemaal mee in die heerlijkheid van God. En van die heerlijkheid van God wordt nu gezegd dat we die mogen kennen in ons hart. In ons hart waarin alles wat we zien, overdenken, voelen en willen samenkomt. Dat hart van ons wordt verlicht door de kennis, de hartelijke geloofskennis van die heerlijkheid. En dat licht van die kennis zien we in het aangezicht van Christus. Die kennis van Gods heerlijkheid leren we van Christus.

Want alleen wie Christus kent, leert de Vader kennen. Want Christus is het beeld van God, zegt vers 4. Hij is zijn afbeelding, of zoals in de brief aan de Hebreeën staat, Hij is de afstraling van Gods heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen. Er is maar één weg om God te kennen en dat is Christus. En dat kennen van God dat is zijn heerlijkheid kennen. Daarom brengt het evangelie van de heerlijkheid van Christus uit vers 4 de kennis van de heerlijkheid van God uit vers 6. Die heerlijkheid van God wil Hij nu ook schenken, aan ieder die de Christus gelovig aanneemt als zaligmaker, als verlosser,

Dan lezen we nog in hfdst 3:18. Wij mogen die heerlijkheid des Heren weerspiegelen. Dat is dus het bijzondere en het mooie van de schat waarover hier gesproken wordt: dat wij als verlost en verlichte kinderen gemeenschap hebben aan de heerlijkheid van God Zelf in het aangezicht van Christus. En dat we dat zelf weer mogen weerspiegelen, uitdragen. Dat schitterende laat de prediking van het evangelie zien.

2. Voor wie is die schat? In eerste instantie spreekt Paulus hier van zichzelf en zijn medewerkers die dit evangelie mogen doorgeven. Maar daarbij betreft hij ook de ontvangers van datzelfde evangelie. Als het erom gaat wie deze schat mogen ontdekken, dan is er één ding duidelijk: er moet dan geen bedekking zijn van het gezicht. Er moet vrij zicht zijn op het licht van Christus, en daarmee op de van Christus afstralende heerlijkheid. Dat vrije zicht kan belemmerd worden door een bedekking. We lezen in het gelezen Schriftgedeelte twee keer van bedekking. De eerste keer wordt die gezien bij de Joden en bij hen die zich bij het Joodse denken aansluiten. Daarvan lezen we in hoofdstuk 3. Het gaat daarbij om het verwerpen van de Christus en het vasthouden aan de wet als de weg tot heil. Alsof de onderhouding van de wet zelf gelukkig zou kunnen maken. Door eigen verdienste en eigen gerechtigheid. Paulus maakt duidelijk dat de wet alleen niet genoeg is, voor de verlossing en de eeuwige heerlijkheid. Die goede wet ontdekt ons wel aan de zonde en ellende. En die wet wijst wel op de noodzaak van een verlosser. Hij drijft de gelovige naar Christus toe. Maar de wet zelf verlost niet. Stelt de overtreder schuldig, maar zonder Verlosser brengt dat nu juist de dood. Dus elke Jood of judaïst die zegt de Christus niet nodig te hebben, maar het zoekt in wetsvervulling alleen, die volgt hier de bediening van de letter. En die bediening van de letter leidt tot veroordeling en dood.

Maar Christus brengt verlossing en Zijn Geest brengt verlichting en vernieuwing van ons leven. Zo maakt de Geest van Christus ons weer levend. We moeten dit goed verstaan. Hier staat niet dat de Schrift niet letterlijk genomen moet worden. Of dat de wet niet goed zou zijn. Maar dat de wet zonder Christus tot veroordeling leidt en niet tot redding. Alleen door wedergeboorte door de Geest en het aannemen van Christus tot verlosser uit de zondemacht, alleen dan is er uitzicht op het eeuwige leven i.p.v. de eeuwige dood. Als nu de Joden Christus verwerpen dan is er verharding van hun hart. Dan is er een bedekking over hun hart zegt 3:15. Ze aanvaarden de Christus niet. Het licht van Christus bereikt hun hart niet. Want ze kunnen dat licht niet waarnemen. Zo kan de heerlijkheid van de Here hen niet bereiken. Ze blijven dan in de dood. Maar zegt 3:16 telkens wanneer iemand zich tot de Here bekeerd heeft, wordt die bedekking weggenomen. Want alleen in Christus wordt de bedekking weggenomen. Het komt op bekering aan. Bekering van eigenwillige godsdienst, die uitgaat van zelfverlossing. Bekering door de Geest van Christus. Pas dan kan de schat van Gods heerlijkheid ontdekt worden. Pas dan staat men open voor de prediking van het evangelie. Dat heeft Paulus zelf mogen ondervinden. Ook onder christenen kan een bedekking zijn als zij het van zelfverlossing verwachten. Hun ellende niet willen zien, maar denken dat de mens van zichzelf het goede kan kiezen, of denken door eigen verdienste de hemel te mogen binnengaan.

De tweede keer lezen we van bedekking in 4: 3 en 4. “Indien dan nog ons evangelie bedekt is, is het bedekt bij hen die verloren gaan, ongelovigen, wier overleggingen de god dezer eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is.”

Mensen die in de ban zijn van alles wat deze wereld te bieden heeft aan moois - misschien wel betoverend moois - die zullen de schat ook niet ontdekken. Die zijn verblind en kunnen het licht, het schijnsel niet zien van het heerlijke evangelie. Ook zij hebben een bedekking, en gaan wanneer ze zich niet bekeren, verloren. Ze missen de verlossing, omdat hun ogen niet op zoek zijn naar de ware schat, maar naar de betovering van deze wereld. Zich laten leiden door de verleidingen en verlokkingen van de god van deze eeuw. Zij hebben een andere heer dan de Here Jezus. Dat is de heer van de duisternis. En die ontnemt hen het vermogen tot geestelijke waarneming van het evangelie. Eigenlijk is de eerst genoemde bedekking die bij de Joden ook hieronder begrepen, ook zij zijn in de greep van de vorst van de duisternis, de satan, de god van deze eeuw. Hij is god van deze eeuw, want zijn rijk is slechts tijdelijk. Maar ze verwerpen daarbij de God die Koning is van alle eeuwen.

Is dit nu niet een hoogmoedig evangelie van zelfgenoegzame christenen? Nee, absoluut niet. Want alleen zij die hun onwaardigheid hebben beleden en hun eigen ellende kennen en die vluchten tot Christus, het licht van deze wereld, die zien het licht en ontdekken de schat. Die zullen ook alles van de Here alleen willen verwachten. Zodat ze alleen in de Here willen roemen en niet in zichzelf.

3. Waar vind je die schat? Het evangelie van Christus is een evangelie dat gepredikt wordt. Het wordt door predikers kenbaar gemaakt. Predikers mogen het licht dat ze ontvangen hebben nu ook weer verspreiden, door het bedienen van het Woord. Maar ze moeten daarbij dat licht wel helder verspreiden. Kunnen ze dat? Nee, niet uit zichzelf. Paulus zegt in 3:5, wij zijn uit onszelf niet bekwaam. En in onze tekst: We zijn aarden vaten. Aarden vaten zijn broos, kunnen zomaar breken. Uit zichzelf zijn de predikers zwak, menselijk zwak. Dat het licht toch helder schijnt, is het werk van God zelf. Hij zorgt ervoor dat het evangelie wordt bewaard en wordt verbreid. Hij zorgt ervoor dat het kracht heeft en dat het ingang in de harten van mensen mag krijgen. Daarvoor mogen predikers niet hun trukendoos of listigheden gebruiken. Geen menselijk vermenging van de goddelijke boodschap. Dat wordt Paulus overigens wel verweten om hem monddood te maken. Maar hij verwerpt de gedachte dat hij met list te werk is gegaan. Hij heeft het evangelie ook niet vervalst. Hij heeft de mensen niet naar de mond gesproken. Bij zijn prediking stond de hoorder en zijn wereld niet voorop, maar God de zender en zijn licht, Jezus Christus. En zo wordt dat nu ook voorgehouden aan elke dienaar des Woords. Hij moet dienaar zijn van de gemeente om Jezus' wil. Zichzelf wegcijferen. Dienaar, eigenlijk staat er slaaf. Slaaf van de gemeente, gaat dat niet te ver? Nee, omdat dit niet betekent dat de gemeente nu over de prediker mag heersen. Paulus is dienaar ter wille van Jezus. Hij staat als dienaar des Woords in dienst van de Zender en daarom is hij dienend in de gemeente.

Dat heeft grote consequenties voor zijn werk. Paulus, zijn medewerkers en alle predikers, zij zijn als dienaren van het Woord geroepen om de Christus Jezus als Hére te prediken en niet

zichzelf, zegt vers 5. Door de eeuwen heen zijn er predikers geweest, die het evangelie wel hebben vermengd met hun eigen menselijke ideeën. Vervalsing noemt Paulus dat. Dan prediken zij zichzelf. We zien dat terug in de narratieve prediking, waarbij de bijbel dicht gaat ter wille van een eigen pakkend stichtelijk verhaal. We zien dat in jeugddiensten waar de wereldse geest van het je uitleven moet dienen om de mensen te trekken. Of wanneer Gods schitterende scheppingsverhaal aangepast wordt aan de zogenaamde gangbare feiten van de wetenschap. Maar hoe kun je nu Christus Jezus als Here prediken, dat is als degene die het over jou in alle opzicht te zeggen heeft, als de Eigenaar van je leven, als dat evangelie vermengd wordt met de sfeer en de normen van de tijdgeest. De sfeer en de begeerten van de god van deze eeuw –zoals hij in vers 4 genoemd wordt, waarbij de prediker acceptabel wil zijn voor zijn publiek en misschien zelfs de toffe en gevierde man wil zijn. Dan komt de prediker op de voorgrond te staan en verdwijnt Jezus Christus naar de achtergrond. Dan is de prediker niet dienaar, maar heerst hij. In dat geval zal het licht van het evangelie worden verduisterd. Paulus ontmaskert deze benadering als sluwheid en vervalsing van Gods Woord. Alleen de waarheid van het zuivere evangelie zet Christus als redder en verlosser in het licht.

Kunnen we die waarheid dan wel onderscheiden? Ja, die is te herkennen door de mensen. Die prediking kunnen ze nl. toetsen aan Gods eigen Woord. Dat Woord is de norm ook voor de prediking. Dat is de klare waarheid, waarover Paulus spreekt in vers 2, die ter toetsing aan de mensen wordt aanbevolen voor het oog van God. Het is openlijke toetsbare prediking.

Van die kerk waar zo het evangelie gebracht wordt, kan gezegd worden dat men zich richt naar het zuivere Woord van God, en alles wat daarmee in strijd is, verwerpt. En, zo voegt art. 29 NGB er alles samenvattend aan toe, en waar men Jezus Christus erkent als haar enige Hoofd. Hier staat dezelfde samenvatting van het ware evangelie als Paulus die geeft. Christus Jezus moet regeren als Hoofd en Here van zijn kerk. En waar Christus als Here wordt erkend en dus zijn kerk met Zijn Woord en Geest regeert, daar is de wáre Kerk. En dat is te horen aan de prediking. Toetsbaar voor God en mensen. Dan blijven er uiterlijke zwakheden aan zo'n kerk, ook bij de prediker. Ja, die zwakheden hoeven niet verdoezeld te worden. Maar ze mogen geen beletsel zijn om het licht van het evangelie te verspreiden.

Zo kan de schat ontdekt worden door degenen die de Here Christus willen aannemen als hun Heiland en als het Hoofd van de Kerk. De schat van de zuivere bediening van de verzoening in prediking en sacramenten. En waar uw schat is, daar moet ook uw hart zijn.

Broeders en zusters, voeg u daarom bij de kerk waar die toetsbare waarheid te vinden is, en de leugen wordt geweerd.

4. Wat heb je nu aan deze schat? Dat is de climax van wat Paulus zegt in vers 7. Want wat Paulus in dat vers aangeeft is maar niet een domper op het evangelie. Zo in de trant van: het evangelie is wel mooi, maar het blijft toch maar een schamel en armoedig geheel door die aardse vaten. Nee de schat, de prediking van dit heerlijke evangelie mag juist schitteren, omdat nu alles van de Here alleen komt. Alle krachten komen van Hem. De kracht van de

verkondiging van het evangelie, de kracht van de uitwerking van die verkondiging, de kracht van de bekering tot het geloof, de kracht van de heiliging van ons leven, de kracht van de goede geloofsstrijd en de kracht van de opstanding van het lichaam en van de verheerlijking op de jongste dag, al deze krachten komen alleen van God. Het zijn goddelijke krachten, die alles te boven gaan. Ook onze voorstellingsvermogen te boven gaan. Het gaat om dezelfde goddelijke kracht waarmee de Schepping tot stand kwam en waarmee het licht ontstond door het enkele woord: Er zij licht. Het is dezelfde kracht waarmee de Here Jezus werd opgewekt uit de doden en opgenomen in de hemelse heerlijkheid. Deze zelfde goddelijke kracht wordt door God nu verleend aan het evangelie van Christus. Dat moet in het volle licht komen te staan. Daarom geeft Paulus ook zijn lichamelijke zwakheid aan. De verkondiging van het evangelie doet de prediker als mens terugtreden.

Hij zal er ook veel moeite en verdriet door moeten ondervinden. En heel veel ontberingen. Maar daarbij weet hij dat het evangelie van de heerlijkheid van Jezus Christus, ook het evangelie van de verheerlijkte Jezus Christus is. Van Jezus Christus als overwinnaar. Overwinnaar van de zondemacht en van de gevolgen van de zonde, van de dood. Ook waar het zijn eigen leven betreft belijdt Paulus in vers 14 en 15: Wij - dat is ik, mijn medewerkers en alle predikers van het evangelie - wij weten dat Hij die de Here Jezus opgewekt heeft, ook ons met Jezus zal opwekken en met u – gemeente - vóór Zich stellen.

Het komt van heerlijkheid tot heerlijkheid zegt 3:18. Door de kracht van Christus' Geest. Het evangelie van Christus moet door die goddelijke kracht verder in ons doorwerken. We zijn verlost in Christus. Maar daardoor moeten we de Here nu ook dienen naar zijn wil. Door goddelijke kracht vernieuwd worden. De Here nu erkennen in ons leven. Zo zijn heerlijkheid als beeld van God weerspiegelen. Toenemen in geloof en liefde. Dat moet aan ons te zien zijn. Naar binnen toe en naar buiten toe. Van heerlijkheid tot heerlijkheid. Dat is een bijbelse uitdrukking voor toename. Net als Ps. 84 zegt "van kracht tot kracht, gaan zij steeds voort." Van heerlijkheid tot heerlijkheid. Dat is een groeiproces aangestuurd door goddelijke kracht. De goddelijke kracht die uitgaat van de verkondiging van het evangelie. Waardoor wij veranderen naar het beeld van Christus. En zo dezelfde trouw en dezelfde liefde als Hij heeft getoond ons eigen maken. Dan zijn wij in staat ons licht, dat het licht van het evangelie is, als lichtende sterren te verspreiden in een donkere wereld. Dan zullen wij als gemeente van de Here de genade van God steeds meer mogen opmerken. Dan zullen wij steeds overvloediger dank brengen ter ere van God. Dan kunnen wij zo steeds meer beantwoorden aan de uiteindelijke opdracht die de Here aan zijn kinderen stelt. Om te zijn beeld van Hem. Vertegenwoordiger van Hem op aarde. Dan zullen wij uiteindelijk eenmaal op de jongste, dag onberispelijk voor de Here mogen verschijnen omdat wij in Christus verlost zijn en geheiligd.

Nu Paulus die werking van Gods kracht zichzelf en ons voor ogen stelt, nu ziet hij daarin de bemoediging voor zijn eigen zwakke bestaan waar de aftakeling tastbaar en voelbaar is. Hij verliest de moed niet. Dat is wat hij in het eerste vers van dit 4^e hoofdstuk uitspreekt en wat hij nu aan het slot in vers 16 herhaalt. Hij mag die schat bewaren, de bediening van de verzoening in Christus. Hij mag ook de wonderbaarlijke uitwerking van die schat zien in zijn eigen leven en in dat van de gemeente.

Nee, hij verliest daarbij niet uit het oog zijn eigen sterfelijk bestaan, met al zijn zwakheden en beperkingen. Dat geldt hem als prediker, en dat geldt ook de kerk aan wie Gods Woord is toevertrouwd als sleutel naar Gods koninkrijk. Zwakte, kleinheid en kwetsbaarheid zichtbaar en tastbaar voor het oog.

En voor veel mensen een struikelblok, als ze zich daarop blindstaren.

Maar welke moeiten er ook op ons afkomen als we dit heerlijke evangelie bewaren en doorgeven, we mogen Paulus nazeggen in vers 17 en 18:

“Want de lichte last van een ogenblik bewerkt in ons een alles te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid, omdat wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig.”

Dat is het vooruitzicht, het perspectief dat de schat in aarden vaten ook ons vandaag in Nederland geeft. Het is het uitzicht op de ontmoeting van ons als kerk en bruid met de Here Jezus Christus als haar Here en bruidegom. Straks op de jongste dag. Dat verlangen doet ons nu al andere mensen worden. Mensen die de Here verheerlijken in hun leven hier op aarde. Die zich daarom willen scharen rondom de zuivere bediening van het Woord van God. Hoe miserabel klein de Gereformeerde kerk in ogen van de mensen ook is. Hoe eenvoudig en gebrekkig de predikanten en preeklezers hun werk ook doen. Hoeveel zwakke plekken wij ook ontdekken in onze kennis, in onze toerusting, onze mogelijkheden voor zending en evangelisatie. Dan praten we onze zonden daarin niet goed, maar dan verwachten we het niet van mensen.

Dan zien we de genade werken in ons eigen leven en in ons kerkelijk leven. Dan werkt Christus Geest vernieuwend in ons door dat Woord. En dan bouwen we elkaar op, puttende uit die schat, dat heerlijke evangelie van Christus. Zodat wij gezamenlijk, levend bij de vergeving van onze zonden, voor Gods aangezicht mogen belijden:

“want Vader, van u is het koningschap en de kracht en de heerlijkheid tot in eeuwigheid.”
Amen